

Hun turde sletikke tænke paa, hvad der skulde blive af ham, dersom nu ogsaa Vejen til hans gamle Hjem blev spærret for ham. Han var efterhaanden bleven hjælpeløs som et Barn. Hun havde i den sidste Tid maattet behandle ham næsten som en umyndig, bestemme hans Maaltider, pusle om hans Person og tage Vare paa hans Klæder, fordi hun følte sig overbevist om, at han endog glemte at skifte Linned, dersom hun ikke mindede ham.

Hun foer sammen. Hun havde hørt Skridt ude paa Vejen. Havelaagen aabnedes langsomt. Fortabt i sig selv kom Emanuel gaaende ind over Gangen.

Da han fik Øje paa hende, standsede han.

„Sidder du der?“ sagde han med dæmpet Stemme.

„Hvor er Børnene?“ lagde han til lidt efter.

„De leger ude bag Ladelængen. Skal jeg hente dem?“

„Aa nej, lad dem lege! . . . Jeg er ogsaa lidt træt nu.“

Han satte sig tungt ved Siden af hende paa Bænken.

Fru Betty var saa beklemt, at hun længe ikke kunde finde et Ord at sige. Endelig sagde hun:

„Her har været en Mand for at tale med dig, Emanuel. Det var nok den samme Mand, som var her forleden Dag, da du hellerikke var hjemme.“

„Hvad var det for en Mand, Betty?“

„Jeg veed ikke. Det maa vist være en fremmed. Angelica kendte ham i hvert Fald ikke.“

Ligesom vaagnende vendte Emanuel Ansigtet om imod hende.

„Hun kendte ham ikke, siger du! . . . Det var dog besynderligt!“

„Aa, hvorfor det, Emanuel? Her har jo oftere været fremmede Folk, der vilde tale med dig.“

„Ja, det er sandt — naturligvis.“

Fru Betty søgte at læse sig Vished til i Broderens